

A Jóisten tudta, hová kell helyeznie engem

Szabó Csaba újmisési pap
a személyes hitről

Szabó Csaba Péter életében az elmúlt félévben egymást követték a nagy események. Az új év első napjaiban pappá szentelte Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök, előtte októberben ünnepelte a diakónussá szentelését, nyáron pedig a házasságát és új otthonukba költözését. Szülőfaluja, Szakoly szomszédságában, diakónusi szolgálata helyén kezdte meg a papi életét. Balkány főutcáján, a parókus melletti ház a kápláné és a tiszteletes asszonyé. Mellettük a parókiális templom, szemben velük a Szent Miklós Szeretetotthon és Menedékház, kicsit távolabb az egyházközség óriási játszótere. Egy időben érkezünk a fiatal pappal, éppen az óvodában tartott hittanórát. Felesége szépen terített asztallal és ebédrel vár minket. Vendégszerető otthonuk sűrűn megnyílik az érkezők előtt.

Görög és római katolikus pap testvérek, papnövendékek látogatnak el hozzájuk a nyíregyházi szemináriumból, barátok a Damján-táborból, ministránsok a faluból – mindenki szívesen látott vendég a fiatalok otthonában. Balkány a Nagykálló járás hatezer lakosú kisvárosa. Huszonnégy tanya tartozik hozzá. „Nagyon sokat kell itt dolgozni azért, hogy az ember lustálkodhasson” – kezdi életük bemutatását a káplán.

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Lambert Attila

Ne féljünk
a csendtől,
mert jót tesz nekünk!

Ferenc pápa katekézise
2. oldal

Amikor a világ
megszelídül

Megújult a pécsi pálos
templom és kolostor
7. oldal

A genderideológia
helyett válasszuk
a keresztény
értékrendet!

Székely János püspök
előadása
8. oldal

Jut hely mindenkinek

A budapest-újlipótvárosi
Árpád-házi Szent Margit-plébánián jártunk

A Lehel téri Árpád-házi Szent Margit-templomot szinte minden budapesti ismeri, de a legtöbben inkább csak kívülről. Pedig a templom a hét minden napján reggeltől estig nyitva áll, és várja a hívőket. A plébános és munkatársai a digitális világ adta lehetőségeket is kihasználva számos csatornán keresztül igyekeznek elérni az embereket. Ennek is köszönhető, hogy esténként a plébánia valamennyi közösségi terme megtelik, és hétvége is egymást érik a rendezvények. R riportunk az első darabja annak a most induló sorozatnak, amelyben plébániákat szeretnénk bemutatni: azokat, amelyek partnereink az Új Ember hetilap terjesztésében.

labbi kerületekből is. Mint a belvárosban általában, itt is nagy a mozgás a hívek körében, sok az átmenetileg itt élő, a környéken lakást bérlő ember, de persze többségben vannak azok, akiknek ez az állandó lakhelyük. Az utóbbiak körében jellemző a lokálpatriotizmus, és az elmúlt években a margitis identitástudat is jelentősen megerősödött.

(Folytatás az 5. oldalon)

Urunk ereje képes megújítani körüöttünk a világot

Keresztény-zsidó imaórát tartottak Budapesten

Keresztény-zsidó imaórát tartottak a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz-templomban január 23-án. Az eseményen Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek és Frölich Róbert, a Dohány utcai zsinagóga főrabbija hirdetett ígét. A rendezvényen a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa egyházi vezetői mondtak imát.

Immár tíz éve rendezik meg az ökumenikus imahetet lezáró keresztény-zsidó imaórát a Keresztény-Zsidó Társaság és az Avilai Nagy Szent Teréz Plébánia szervezésében. A szertartás elején Horváth Zoltán plébános házigazdaként köszöntötte a megjelenteket, majd Erdő Péter bíboros Nehemiás könyvéből olvasott fel egy részletet (Neh 8,2-4a5b8-9). A főpásztor beszédét az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük:

(Folytatás a 2. oldalon)

„Krisztus is ott ül mellettünk”

Beszélgetés Horváth Saroltával,
a KözösPont koordinátorával

A KözösPont keresztény fiatalokból álló, évente újszerveződő csapata a fesztiválok közegében ad lehetőséget arra, hogy a sátrukba betérők kötetlenül, személyesen beszélgethessenek hitről, kereszténységről, az életéről – vagy bármiről másról. A KözösPont a katolikus, a református és az evangélikus egyházak összefogása nyomán már több mint húsz éve van jelen a nagyobb hazai könnyűzenei fesztiválok civil terében. Horváth Saroltával, a kezdeményezés koordinátorával az ökumenikus imahétközbe kapcsolódva beszélgettünk.

– Mikor és kik hozták létre a KözösPontot?

– A kétezres évek elején néhány keresztény fiatal úgy döntött, hogy együtt fognak tevékenykedni az ökumenizmusért. Ez a baráti társaság elhatározta, hogy felkeresik azokat a könnyűzenei fesztiválokat, melyekre szívesen mennek a fiatalok. Arra gondoltak, hogy azok, akikkel beszélgetni szeretnének, esetleg arra is kíváncsiak lennének, hogy kik ők és miért vannak ott.

– Kik vezetnek ezt a kezdeményezést? Kik azok a „hatok”?

– A hatok – akik valójában heten vannak – a KözösPont vezetősége. A katolikus, a református és az evangélikus felekezetet is egy lelkész és egy laikus munkatárs képviseli. Ők is önkéntesként kezdtek, és miután alaposan megismerték az itt folyó tevékenységet, elhatározták, hogy néhány évig segítik és koordinálják ezt a missziót. Ők adják meg az évi munka irányát, ők határozzák meg, hogy milyen feltételeknek kell megfelelniük azoknak, akik csatlakoznak hozzánk.

(Folytatás a 6. oldalon)

Az engesztelő szeretet az életünkben

Szent Margit közbenjárásáért imádkoztak Győrben

Árpád-házi Szent Margit ünnepén, január 18-án a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban mutatott be szentmisét Veres András győri megyéspüspök, koncelebráltak a Brenner János Papnevelő Intézet előljárói, illetve Böcskei Győző plébános és Simon Dávid segédlelkész. Ezt megelőzően a hívekkel közös imádságot és szolozsmát mondtak a Püspökvár kertjében álló Árpád-házi Szent Margit-szobornál.

2020 szeptemberében állították fel a győri Püspökvár kertjében a *Szent Margit fohásza Magyarországot* című szoborkompozíciót. Már akkor megfogalmazódott a szándék, hogy minden évben január 18-án, Szent Margit ünnepén közös imádság hangozzék el az alkotás tövében nemzetünkért. Az idei imádságon jelen volt Veres András főpásztor mellett a Brenner János Papnevelő Intézet rektora, Reisner Ferenc; Kálmán Imre prefektus, valamint Bognár István spirituális is.

A Brenner János Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet növendékei egy Szent Margit-himnusszal nyitották meg a közös imádságot, majd Sík Sándor piarista pap költő egy verse hangzott el. A jelen lévő Bognár István, a szeminárium spirituális elmélkedésében Szent Margit erényeit emelte ki: alázatos, ártatlan, példaadó, segítőkész és imádságos. „Égi születésnapján merülünk el mi is az Eucharisztia titkáiban. Szent Margitot követve éljünk az Úr jelenlétében” — fogalmazott a lelkiigazgató. Az emlékezők

mécsest helyeztek el Szent Margit szobra előtt, majd a székesegyházban elimádkozták a vesperást, amelyet püspöki szentmise követett.

Szentbeszédében Veres András megyéspüspök Szent Margit életéből az engesztelő életet állította középpontba. Felhívta a figyelmet: minden keresztény hívő életében jelen kell lennie az engesztelésnek. Ösztönösen tesszük ezt mindnyáján. A gyermek egy hízlekedő öleléssel, egy puszival könnyen megbékíti a felnőttet. Korábban, amikor két hadviselő fél szembekerült, követekkel, ajándékkal próbálták meggyőzni egymást, hogy ne kelljen megvívniuk az ütközetet.

Tudjuk a mindennapi életben is, hogy nagyon nagy szükség van a kiengesztelésre. Vannak, akik megbánnak másokat, de a készség nincs meg bennük az engesztelésre. Mások pedig nem hajlandók kiengesztelődni az őket ért sérelmek miatt.

Egy egész népért, nemzetért való engesztelés a mai ember számára képtelenségnek tűnik. Miért kellene a má-

sik ember bűnei miatt engesztelni? – kérdezik.

Ha nem tartjuk lehetségesnek az engesztelést, akkor egész hitünk válik értelmetlenné. Mert ha nem hiszünk az ima és az engesztelés erejében, akkor a megváltásban sem hiszünk: akkor Krisztus hiába halt meg (vö. Gal 2,21).

Az engesztelő szeretetnek jelentősége van. Krisztus, az Isten Fia azért jött a világba, hogy az Atyát kiengesztelje az emberrel.

Szent Margit életét, lelkiségét áthatotta az engesztelés lelkülete. Azt remélte, hogy a

Mennyei Atya úgy fogadja az ő engesztelő imáit, szeretetből fakadó engesztelő cselekedeteit, ahogyan Jézusét fogadta.

Az engesztelés keresztény életünk egyik fontos erénye. Nem más, mint megtisztulni a bűntől, illetve Isten előtt kedvessé válni. Az imádság ilyenkor egy közbenjáró kérés Isten felé, amelyben Isten szeretetét, jó szándékát felismerve, bizalommal fordulunk Hozzá.

Az Őszövetség nagy engesztelői, Mózes és Áron az egész népért engesztelték Istent.

A nemzetért végzett engesztelésben kifejezzük, hogy hiszünk Istenben, az ő szeretetében, a szeretet mindent legyőző erejében.

Az engesztelés a keresztény vallásosság egyik legszebb virága. A fatimai jelenésekben az Istenszülő is imádságot és engesztelést kér az emberektől. Ahol túlaradt a bűn, ott az Isten kegyelme tud erőt adni és csodát művelni.

Ha a nemzetért akarunk engesztelni, akkor el kell jutnunk egy helyes közösségi, nemzeti önértékelésre. Az elkövetett bűnökért bűnbánatot

kell tartanunk. Engesztelnünk kell a jelen bűneinkért, azért a szeretetlenségért, amely oly sok nemzettagunk részéről megnyilvánul Isten felé. Engeszteljünk, és Isten szeretetét kérjük egész népünkre – kérte a főpásztor.

Egyénenként is szakítanunk kell a bűneinkkel. Ne hasonuljatok ehhez a világhoz, hanem gondolkodásokban újuljatok meg (vö. Róm 12,2). Kapcsolódjunk bele Egyházunk hitelesnek és eredményesnek bizonyuló ajátosságai gyakorlataiba. A szentségimádások, az engesztelő imák, az engesztelő zarándoklatok oly fontosak a keresztény ember életében! Éljük ezek lehetőségeivel.

Engeszteljünk azokért is, akik erre nem képesek vagy nem hajlandók!

Weöres Sándor a hiteles engesztelés mélységére mutat rá versében. Ha Isten szeretete megigézte az embert, onnantól állandó nyugtalanságot és vágyat érez arra, hogy engeszteljen, de ehhez Isten segítségére, szeretetére is szükség van.

Vonj sugaradba, Istenem! mint madár a fészkére, szállnék hozzád, de látod, a rét örömei közt elpattant a szárnyam csontja. (...)

Vonj hevesebben! ön-erőmből nem jutok én soha hozzád. (Weöres Sándor: *Vonj sugaradba*)

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Németh Péter

Azt nézte, mit lehet megvalósítani

Bajzák M. Eszter nővér gyászmiséje a Szent István-bazilikában

A Szent István-bazilikában szentmisét mutattak be Bajzák M. Eszter, a Boldogasszony Iskolanővérek tagja lelki üdvéért január 22-én. A rendszerváltás után a magyar katolikus közoktatás rendszerének felépítésében oroszlánrészt vállaló nővér életének 76., szerzetesi életének 50. évében hunyt el tavaly december 27-én. Temetése január 18-án volt a rákoskeresztúri Új köztemetőben.

A szentmisét Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök mutatta be, aki korábban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) titkáráként szoros munkakapcsolatban volt a katolikus közoktatás alapvető háttérintézményét, a Katolikus Pedagógiai Intézetet (KaPI) – korábbi nevén Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet (KPSZTI) – felépítő és irányító Eszter nővérral. Koncelebrált Veres András győri megyéspüspök, az MKPK elnöke és Udvardy György veszprémi érsek, a testület elnökhelyettese, valamint több paptestvér. A szertartást online is lehetett követni, sok katolikus pedagógus utólag tudta ezt megtenni, hiszen a szentmisével egyidőben zajlottak a középiskolai felvételek.

Szentbeszédében Mohos Gábor rámutatott, Bajzák Eszter nővérről visszaemlékezve egy gazdag életutat láthatunk magunk előtt, sok-sok gyümölcse: egyrészt intézmények ezek, másrészt diákok, akiket tanított vagy akiknek az igazgatója volt.

A püspök három dolgot emelt ki az elhunyt örökségéből. Legelőször is, hogy Eszter nővér mindig azt nézte, mi az, amit lehet valósítani. Amikor szerzetesi hivatását kapta és a tanári hivatással együtt ezt választotta, olyan világ volt, amelyben egyesek

azzal számoltak, hogy az egyházak néhány évtizeden belül megszűnnek. Eszter nővér mégsem azt nézte, mi az, amit nem lehet tenni, hanem azt, hogy mi az, amit meg lehet valósítani. A második öröksége maga a KaPI, az intézmény, amelyet munkatársaival ő maga hozott létre. Ezzel arra tanít minket, hogy mennyire fontosak minden egyes személy talentumai, hiszen az egész közösség számára tud értékeket továbbadni.

Eszter nővér harmadik, de talán legfontosabb öröksége az, amit élete végén lehetett a legjobban megtapasztalni, amikor a Jóisten megengedte, hogy a sok-sok képességét elvegye tőle a betegség. Ekkor az Oltáriszentség, a szentáldozás vált nagyon fontossá a számára.

A szertartás végén Lobmayer M. Judit nővér, korábbi tartományfőnök köszöntötte az egybegyűlteket a betegsége miatt kényszerűen távolmaradó Ivanics M. Andrea tartományfőnök megbízásából és a Boldogasszony Iskolanővérek nevében.

A temetésén már megkezdett visszaemlékezések sorát a rend részéről Gazdag M. Gemma nővér folytatta, aki Eszter nővért osztályfőnökként és prefektaként, majd rendtársaként is megismerhette.

Egykori tanítványainak sorsát Eszter nővér a rendszeres osztályta-

lálkozók révén is szíven viselte, ezek az alkalmak, melyeken egy idő után a férjek is részt vettek, valóságos lelki műhelyekké váltak. Igazgatóként is fontosnak tartotta sok feladata mellett kollégái lelki és szakmai továbbképzését, és a szülőket is megszólította, például a közös szentmise előtti szentírásolvasással. Finoman, szemérmesen élte rendtársai előtt iskolanővéri életét, nem használt nagy szavakat, mégis érezték, hogy istenkapcsolata a legfontosabb a számára. Ez a szépen megélt hit

hozzájárult ahhoz, hogy tanítványai közül szerzetesek, sokgyermekes anyák, hivatásukat munkájukban megtaláló emberek lettek.

A KaPI részéről az a Barcsák Marianna emlékezett vissza Eszter nővérről, aki legközelebbi munkatársaként tizennyolc évig lehetett részese munkásságának.

Bajzák Eszter volt az, aki kiépítette a tantárgygondozói és továbbképzési rendszert, akinek az irányításával létrejött a katolikus kerettanterv. Hoffmann Rózsával együtt olyan

komplex intézményfelügyeleti rendszert hozott létre, amelyre később az állami közoktatás is példaként tekinthetett.

A szentmise záróéneke a 119. zsoltár soraira épült: Suscipe me Domine... Fogadj el engem ígéreted szerint, akkor élni fogok! Ez volt az az ének, amelyre a fiatal Eszter nővér letette örökfogadalmát.

A szertartás a Szent István-bazilika Facebook-oldalán visszanezhető.

Agonás Szonja
Fotó: Lambert Attila

(Folytatás az 1. oldalról)

Monostori László öt éve plébánosa ennek a közösségnek. Tavaly egy régi álmuk megvalósulását ünnepeleheték: Erdő Péter bíboros decemberben megáldotta a közösségi terekkel jelentősen kibővült plébániát, amelynek különleges helyzetéről Monostori László mesél, miközben körbevezet bennünket. A Váci út és Csanád utca kereszteződésében álló társasházat kétszáz lakos lakja. Ennek az épületnek az első emeleten találjuk a plébánia irodáját és a közösségi helyiségeket, a szomszéd lépcsőházban pedig a lelkes lakásokat. „Nem lehet az utcáról bejönni, de erre is találtunk áthidaló megoldást” – mondja Laci atya, aki Barabás Bence káplánnal együtt jó kapcsolatot ápol a ház lakóival. „Megtaláltuk itt a helyünket, szeretnek bennünket, örömet, amikor összetalálkozunk valakivel a folyosón, és üdvözölhetjük egymást.”

Eredmények közös munkával

A plébánia életét a két lelkipásztor irányítja. Két munkatárs az irodában, három a sekrestyében segíti a szolgálatokat, és sok önkéntesre, köztük mintegy húsz közösségvezetőre is számíthatnak. Két orgonistájuk, egy főállású és több óraadó hitoktatójuk is van.

„Gazdag az életünk, csodálatos, hogy közös munkával mennyi mindent el lehet érni” – mondja elégedetten Monostori László, és a mindennapjaikról mesél: „A hét mindig megbeszéléssel indul, ilyenkor megtervezük az előtűnk álló időszak programjait, áttekintjük, kinek mi lesz a feladata, felállítjuk a kommunikációs stratégiákat. Sok csatornán keresztül igyekszünk kapcsolatot tartani a hívekkel és az érdeklődőkkel: Facebook-oldalt, weboldalt üzemeltetünk, hírlevelet küldünk, híreinket a faliújságra is kiteszük. Jól megtervezük a kommunikációt, hogy minden csoportot elérjünk. A plébánia számítógépes adatbázisában ezernél is többen szerepelnek, a Facebook-oldalunkat több mint ötezen követik. Hetente többször teszünk fel friss tartalmakat, melyek egy része informatív, más része lelki természetű, és olykor humoros bejegyzések is felkerülnek az oldalra. A karanténidőszakban, amikor nem lehetett szentmisére járni, heti hírlevelet indítottunk, amelyre már közel ezren feliratkoztak. Minden pénteken este hatkor küldjük a híveknek, megtalálhatják benne a következő hét programjait, valamint híreket, beszámolókat, egy-két kedves gondolatot is megosztunk velük. Megújult a honlapunk, ott is naprakész információkkal várjuk az érdeklődőket. Talán ennek is köszönhető, hogy plébániánkon nem volt jellemző a koronavírus-járvány miatti lemorzsolódás, amiért nagy hála van bennem. Remélem, hogy a továbbiakban is tudunk majd növekedni, testvériességben erősödni, hogy minél több embert elvezethessünk Krisztushoz.”

Virágzó közösségi élet

A plébánia hívó közösségéhez sokféle ember tartozik: mozdonyvezető, postás, fodrász, szakács, kozmetikus, ételfutár, ügyvéd, közgazdász, orvos is jár a Lehel téri templomba. „Ez szép, mert így megismerhetjük egymást, ugyanakkor kihívást is jelent, hiszen a prédikációkkal, a közösségi programokkal nem könnyű ilyen sokféle embert egyszerre megszólítani. Ezért egyik ismérvünk a nyitottság. Fontos számunkra, hogy itt senki ne érezze magát kívülállóknak. Úgy látom, jó úton járunk, megszólítjuk, hívjuk és örömmel befogadjuk az újonnan érkezőket” – magyarázza Monostori László.

Jut hely mindenkinek

A budapest-újlipótvárosi Árpád-házi Szent Margit-plébánián jártunk

Amikor öt évvel ezelőtt idehelyezték, elégedettséggel töltötte el, hogy a plébánián gazdag közösségi életet talált, és az is, hogy mind a hat vasárnapi szentmisén megtelt hívekkel a templom. Egyvalami azonban megnehezítette az életüket: nem volt igazi közösségi tér a rendezvényekhez. 2018 tavaszán aztán lehetőségük adódott arra, hogy megvásároljanak egy lakást a társasházban, és kialakították három, egymástól hangszigetelt mobilfalakkal elválasztható közösségi termet. Így sokoldalúan felhasználható a mintegy kétszáz négyzetméteres tér, amely az igényes belsőépítészeti és lakberendezési megoldásoknak köszönhetően egyszerre elegáns és funkcionális.

tanunk azokat is, akik nem járnak rendszeresen templomba. Nyitottak a témákra, érdeklőket, mit tudhatnak meg a konfliktuskezelésről, a családi ünnepekről, az anyóssal-apóssal való kapcsolattartásról, a pénzügyekről, a szexualitásról. Jelenleg két házascsoportunk működik, most alakul a harmadik.”

A plébánia életében több a program, mint a hétvége. Egyes alkalmak a kisebb közösségeknek szólnak, mások az egész egyházközségnek. Széles a kínálat: lelkipapok, zarándoklat, az egyházi évhez kapcsolódó különböző programok, kulturális alkalmak, nyári táborok, bográcskozás a templom melletti kertben, múzeumlátogatás – mindenki találhat kedvére való rendezvényeket.

Monostori László ugyanakkor arról is szót ejt, hogy hiányolja a közösség életéből a gimnazista és az egyetemista korosztályhoz tartozókat. Távolmaradásukat az egyházi iskolák elszívó hatásával magyarázza, valamint azzal, hogy a belváros híres szerzetesi plébániái – az országúti ferencesek, a jezsuiták – nagyon vonzóak a fiatalok számára. „Hála Istennek, hogy vannak ilyen, a fiatalok által különösen kedvelt plébániák, ahol sok értékkel gyarapodhat az ifjúság” – teszi hozzá.

Életük szíve a vasárnap

A Lehel téri templom 2017. szeptember elseje óta mindennap reggel fél héttől este hétig van nyitva. A plébános a hívekkel való kapcsolatért fontosnak tartja a vasárnapokat. Valamennyi szentmisén igyekszik ott lenni. „A hatból kettőt én tartok, a többin pedig gyóntatok, áldozatok. Szokásom, hogy a szentmise után a templom főbejáratánál áldott vasárnapot kívánok a híveknek. Ilyenkor a személyes kapcsolatok kialakítására, ápolására is lehetőség nyílik, így jobban megismerjük egymást. Van, hogy a hívek sorban állnak, mert többen is szeretnének kicsit beszélgetni. Hétköznap nincs fogadóórám, vasárnap viszont sokakkal találkozom, hiszen a híveink kilencven százaléka ilyenkor jön el hozzánk. Ez a legjobb alkalom arra, hogy megszólítsam őket. Mára körülbelül négyötödöt ember ismerem személyesen az egyházközségből.”

A vasárnapi szentmise alatt információs pont várja a híveket az előtérben. Itt mindig zajlik az élet, sokan érdeklődnek, szentmisét, imádságot kérnek, programokra jelentkeznek, Új Embert, kegytárgyakat vásárolnak, egyházadót fizetnek.

Működés a hívek anyagi hozzájárulásából

A plébániának nincs urnatemetője, bérbe adható ingatlanja vagy mobiltelefon-átjátszója a toronyban, így a működés szempontjából meghatározó a hívek hozzájárulása. „Nagylelkűek az újlipótvárosiak, nekik köszönhető, hogy fizetni tudjuk a

munkatársakat, a világítást és fűtést. A templomban még a leghidegebb hónapokban is legalább tizennégy fok van, igaz, olykor közel egymillió forint a havi gázszámla.

A hívek által befizetett összegekből tudunk közösségi és evangélicációs programokat is szervezni. Az adományok teszik lehetővé a szegény családok támogatását, és azt is, hogy a jeles ünnepekre szólistákat hívassunk, zenekari misét tarthassunk. A templom egész napos nyitvatartásához is hozzájárulnak az adományok, de, hála Istennek, egyre több önkéntes kapcsolódik be ebbe a szolgálatba. Önkéntesek segítik a kert rendben tartását és a takarítást is. Így tudunk működni a mindennapokban, és kicsit mindig előrébb lépni, növekedni.”

Az újlipótvárosi Szent Margit-plébánia módszere egyedülálló és nagyon hatékony: minden hónap második vasárnapján közel húsz önkéntes várja a híveket a templom hátsó részében elhelyezett asztaloknál. A mise előtt és után az emberek itt érdeklődhetnek a plébánia életéről, és az egyházfenntartásra szánt adományokat is itt fizethetik be. Bankkártyás persely is működik a templomban, amit érdekes módon éppen a nyugdíjasok dicsérnek a leginkább. A hívek hozzájárulása mellett persze fontos szerepük van a pályázatoknak is, ezekből finanszírozhatók a felújítási, építési munkálatok.

Kitekintő összefogás

Az újlipótvárosi Szent Margit-plébániához tartozik a Boldog Adolf Kolping Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Sportgimnázium is. Itt Monostori László a lelki igazgató, Barabás Bence káplán pedig szentsegímdát szokott tartani. A három állami iskolával és az óvodákkal is jó a kapcsolat. A hitoktatók bejárnak az intézményekbe, és plébános is szívesen szánja rá az időt a látogatásra: „Pár éve két teljes napot töltöttem a Pannónia utcai iskolában, végiglátogattam a hittanosokat, beszélgettem az igazgatóval. A második napon csak úgy zengett a dicséretesség az állami iskola folyosóján.”

Az ökumenikus kapcsolatok ápolására is odafigyelnek. Havonta egyszer, hajnali fél ötkor találkoznak a lelkesek. „Nem munkamegbeszélésről, és nem is reggeli. Ez az evangéliumról szoktunk beszélgetni, és együtt imádkozunk a kerületért, az itt lakókért.”

Az espereskerület nem nagy, így a papok közötti kapcsolat családias. Vannak a kerülethatáron átnyúló programok is, bár a pandémia miatt sajnos most ritkábban. De ilyen volt például 2019-ben az Angyalöldi Eucharisztikus Kongresszus, amelyre meghívták a környező plébániák ministránsait is, hogy együtt szolgáljanak az oltárnál.

„Nagyon jól érzem itt magam. Nem cserélnék senkivel, a helyemen vagyok. Persze itt is akadnak nehézségek és küzdelmek a mindennapokban. Megviseltek az építkezéssel járó bosszúságok, de tudtam, hogy a közösséget szolgálom. Lehetőseget és kihívást is látok abban, hogy ilyen sokan járnak ide templomba. Kihívás vasárnaponként a sok egymást érő mise, és az is, hogy miként lehet személyesebbé tenni a kapcsolatokat ezen a nagy lélekszámú plébánián. Ugyanakkor lehetőség is rejlik mind ebben, hiszen nincs olyan nap, amikor ne jönné új hívó a templomba, ez pedig számtalan új alkalmat jelent az evangélicációra. Szeretném, ha az emberek látnák, ez egy olyan plébánia, ahol a kereső befogadásra lel, úgy érezheti, hogy kíváncsiak rá, és megtapasztalhatja, hogy tovább tud növekedni a hitben.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

(Folytatás az 1. oldalról)

Katolikus részről Nagy Krisztián „Kriszsa” atya és Geiszlerhardt Sára vesz részt az irányításban; az evangélikus oldalt Decmann Ábel laikus tag, valamint Horváth-Csitári Boglárka és Gombkötő Beáta lelkészek képviselik; a reformátusoktól Demeter László laikus és Németh Tamás lelkész segíti a munkánkat.

– **Az önkéntesek hogyan jutnak el Önökhöz?**

– Általában személyes, baráti kapcsolatokon keresztül. Az egyházak ifjúsági referensei is igyekeznek elvinni a hírlapunkat a különféle közösségekhez, de az érdeklődők az interneten keresztül is megtalálhatják bennünket.

– **Milyen a mai magyarországi fesztiválok világa?**

– A fesztiválra ellátogató fiatalok a zene és az együttléttel mellett a korlátlan szabadságot is megélik, s ennek értelemszerűen van olyan oldala is, ami egyáltalán nem pozitív. Az önkénteseinknek ebben a helyzetben kell megtalálniuk a közös hangot azokkal, akik beérnek hozzánk. A főgékony fiatalban talán éppen az a kedvesség indíthat el valamit, ami a fesztivál közege és a mi sátrunkban tapasztalható milió között feszül. Ha reggel másnaposan felébred a sátrában, és azt sem tudja, ki fekszik mellette, akkor joggal merülhet fel benne a kérdés: vajon miről is szól az életem? S ha kora délután, már józanul rátalál a civil térben a KözösPont sátrára, ahova beszélgetni invitálják, vagy arra hívják, hogy „Gyere, rajzolj egy csokiért!”, akkor lehet, hogy éppen a legfogékonyabb pillanatban hallja meg azt, amit képviselünk. A vendégkönyvünkbe sokan írják: a fesztivál alatt az jelentette számukra a legnagyobb ajándékot, hogy valaki meghallgatta őket.

– **Ferenc pápa sok éve mondja, hogy lépünk ki a templom falai közül. A KözösPont kezdeményezés a szó legszorosabb értelmében ezt teszi. De ha valaki kilép a megszokott egyházi közegből, azzal elhagyja azt a terepet, ami egyfajta biztonságot nyújt számára.**

„Krisztus is ott ül mellettünk”

Beszélgetés Horváth Saroltával, a KözösPont koordinátorával

– A KözösPont résztvevői leveszik a „templomi smincket”. Mivel nincsenek kötöttségek, nincs egy jól megszabott keret, amelyben működni kell, elveszítjük azt a mankót, amire akár öntudatlanul is támaszkodni szoktunk. Ehhez kell egyfajta bátorság, de pont ennek a kockázata vonzza az önkénteseket, akik eljönnek hozzánk. Ők egy valódi misszióban szeretnének részt venni, ahol tényleg „bárányzagúak” lehetnek. A visszatérő munkatársaink azt tartják jónak a szolgálatunkban, hogy itt személyes találkozásokra nyílik lehetőség, ugyanakkor mélyebben meg tapasztalhatják az Egyház közösségi jellegét is. Ahogyan Krisztus küldte a tanítványait az emberek közé, mi is úgy megyünk ezekre a fesztiválokra. Ez a kereszténység továbbadásának egy igazán krisztusi útja. Az önkéntesünket az fogja meg, hogy itt személyesen neki van küldetése, ő az, aki számít, s ha az életét Isten kezébe teszi, akkor Isten eszközzé fogja formálni őt.

– **Említette a személyességet. A mai fiatalok az idejüket nagy részét a virtuális térben töltik, ám úgy tűnik, óriási szükségük van a valódi találkozásokra. Hogyan látja ezt?**

– A személyes találkozás sokkal több kockázatot rejt, mintha valaki az online térben tevékenykedik. Egy ilyen beszélgetéshez adnom kell az arcot, a hangomat, a tekintetemet, a történetemet, ezt pedig nehéz felvállalni. Nem bújhatok maszk mögé, nem szaladhatok el, nem léphetek ki az alkalmazásból. De ez csak így működhet, a személyes kapcsolat nélkül ez nem sokat ér. Mindenkinek van kétezer Facebook-ismerőse, kétszáz Insta-követője, de barátjának már esetleg csak öt embert nevezhet. Ők az igazán érdekesek.

– **Hogyan történik ez a gyakorlatban? Megnyit a sátor, és várnak?**

– **Lényegében igen. Mi egy fogadóteret biztosítunk, ahova bárki betérhet. Padok, székek, babzsákok, egy kis dekoráció, és már jöhetnek is a fiatalok. Általában nagyon sokan felkeresik a sátrunkat.**

– **Miről szoktak beszélgetni, mi foglalkoztatja a fiatalokat?**

– A hozzánk betérők két nagy csoportra oszthatók. Vannak, akik azt mondják: „láttam, hogy ez a keresztény egyházak sátra, na, az Egyházról nekem az a véleményem, hogy...” Annak, aki így kezdi, nem feltétlenül kell bármit is mondanunk. Ilyenkor inkább az a feladatunk, hogy meghallgassuk őt. Ebben a helyzetben mi vagyunk az a felület, aminek minden rossz élmény, nyomorúság, félelem nekiütközhet. Egy ilyen kitörés végén persze eljőhet akár az átfordulás is, amikor az illető nyitottá válik arra, amit mi szeretnénk mondani. Mások befogadó lélekkel jönnek, esetleg felkeltette az érdeklődésüket a téma, ami akkor a misszióink középpontjában áll. Mindig van egy központi üzenet, amit abban az évben előtérbe helyezünk, de az egyes napoknak is van kiemelt témájuk. Sok fiatal ezekre fognak meg. És persze az a nyitott, emberi légkör, amit nálunk tapasztalnak.

– **Hogyan készülnek fel az önkéntesek erre a feladatra?**

– A jelentkezési folyamat lezárulása után indul a képzésünk, ahol megtanuljuk mindazt, amire szükség van ehhez a küldetéshez. Mentálhigiénés programokkal, imádságokkal készülünk, a nehezebb kérdéseket pedig végigbeszéljük. Amikor már kialakult, hogy kik fognak menni egy adott fesztiválra, őket külön erre az alkalomra is felkészítjük, figyelve arra, hogy egymást is tudják majd segíteni, ha szükséges. Az utolsó szakaszban a fesztivál helyszínén töltünk két-három napot, átérezzük a hangulatot, felmérjük a terepet. Emellett az önismereti munka is fontos, hiszen aki ide jelentkezik, azt vállalja, hogy ő is leereszkedik a mélybe, és a felvetődő kérdéseket önmagában is tisztázza.

– **Hogyan lehet ma a fiatalokhoz szólni? Főleg egy fesztivál közegében, hiszen ide nem azért jönnek, hogy az élet nagy kérdéseiről gondolkodjanak.**

– Tapasztalatunk szerint minden érdeklő fiatalokat, még akkor is, ha ez elsőre nem látszik. Jellemző ugyan a felszínes gondolkodás, de egy-egy érdekes kérdés nyomán képesek megnyílni. Természetesen egy fesztiválra látogató fiatal elsősorban kikapcsolódni akar, de emellett az is látszik, hogy kimondatlanul mégiscsak keres valamit, ami ennél mélyebb és fontosabb. A hozzánk betérők egy részén látjuk, hogy szeretne valami olyan üzenetet magával vinni, amitől több lesz. Nálunk nem csak azzal szembesülhetnek a fiatalok, hogy van, aki meghallgatja őket, de azt is láthatjuk, hogy van válaszuk a kérdésekre, amik felmerülnek bennük. Az is elgondolkodtatja őket, hogy vajon lehet-e találni egy olyan közös pontot, ami összeköt minden embert. Mi azt valljuk, hogy Krisztus a közös pont. Erről az alapról indulunk, és hisszük, hogy az ő létüknek is ez az alapja.

– **Misszió ez? Vagyis azok, akik betérnek ide, eljutnak esetleg a megtérésig is?**

– Előfordult már megtérés. Nem olyan régen az egyik visszajelzésben olvastam: „Nagyon köszönöm, hogy itt voltatok a fesztiválon, mert megtorpanthattam a rossz felé vezető úton, s remélem, hogy vissza is fordulok.” Vannak, akik keresztény családból származnak, esetleg egyházi iskolába jártak, de nem gyakorolják a vallásukat. Ők is érdeklődve jönnek be hozzánk, kíváncsiak arra, hogy mit keresünk a fesztiválon. Az elvetett meg ott van bennük, csak

– **Mit kell tennie annak, aki szeretne csatlakozni ehhez a kezdeményezéshez?**

– Természetesen mindenkit nagy szeretettel várunk. Az érdeklődő a oldalunkon, a jelentkezési menüpontra talál egy jelentkezési lapot, ezt kell eljuttatni a címre. Ha valaki ír erre az e-mail-címre, szívesen válaszolunk a kérdéseire. kozospont.comkozospontsator@gmail.com

– **Mi a KözösPont jelentősége az ökumené szempontjából?**

– Az ökumenikus törekvés nem magától értetődő. Ez egy küzdelem is. Mindannyian úgy szoktunk elmenni a fesztiválra, hogy előtte megerősödünk a saját identitásunkban, de van bennünk egyfajta hála azért, hogy más keresztények más utat követnek. Nagyon izgalmas azzal szembeállni, hogy mindannyian ugyanahhoz a Krisztushoz tartozunk, bár a megnyilvánulásaink különbözőek. Vannak persze köztünk is csipkelődések, meg tapasztaljuk azt is, mi az, amiben egyetértünk, és mi az, amiben nem. De minden ilyen beszélgetés végén leülünk, és együtt imádkozunk. Az ökumenének van egy teológiai része is, de a legszebb formája mégis az, amikor közösen fordulunk Krisztushoz.

– **Mit kell tennie annak, aki szeretne csatlakozni ehhez a kezdeményezéshez?**

– Természetesen mindenkit nagy szeretettel várunk. Az érdeklődő a oldalunkon, a jelentkezési menüpontra talál egy jelentkezési lapot, ezt kell eljuttatni a címre. Ha valaki ír erre az e-mail-címre, szívesen válaszolunk a kérdéseire. kozospont.comkozospontsator@gmail.com

Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

Egy hely, ami szentté tesz

Kápolnaszentelést ünnepeltek a tapolcai Nagybaldogasszony-iskolában

Udvardy György veszprémi érsek áldotta meg a tapolcai Nagybaldogasszony Római Katolikus Általános Iskola új kápolnáját január 13-án. Az iskola közössége a szertartás előtt szentmisén vett részt a helyi Nagybaldogasszony-templomban.

A szentmisében koncelebrált Csonka Nándor plébános, az iskola lelkiigazgatója, valamint Gyulai Péter káplán.

Az érsek a szentmise kezdetén felhívta a diákok figyelmét: az iskolaépületben a kápolna helyet ad, befogadja az Urat, és lehetőséget ad mindenki számára, hogy betérjen akár csak egy-egy percre. „Amikor szeretnél valamit mondani az Úrnak, betérhetsz oda. Ő ott van, meghallgat, meghallgatja kéréseidet és köszöneteidet.”

Udvardy György prédikációjában kiemelte, fontos, hogy az iskolában megszerzett világi tudás és a hittan-

órákon megtanult szabályok és törvények szerint éljünk, hiszen ezen tudások nem elvesznek belőlünk, hanem szabaddá tesznek minket.

Örömmel térjünk be a kápolnába, vagy bármelyik templomba, hiszen ott az Úr van jelen.

A választott nép is hatalmas örömet érzett, amikor megérkezett a táborba, a szövetség láncajához, mely Isten jelenlétének jelképe, benne a törvény erejével – ez az öröm töltson el mindenkit ezen találkozásokkor.

A főpásztor bátorított mindenkit, hogy bízzon az Atyában, aki szeret bennünket. Erőt ad mindnyájunknak, hogy szívünkbe fogadjuk az ő

törvényeit, mert azok jók, az életre vezetnek bennünket, mint ahogy a szülők, tanárok is teszik. A kápolnában jelen lévő Úr továbbá ösztönöz bennünket, hogy folyamatosan küzdjünk a jóért, hogy jó emberré váljunk.

A szentmisét követően az ünnepség az iskola épületében folytatódott, ahol a veszprémi érsek Isten áldását kérte a harmadik emeleten kialakított kápolnára.

Csonka Nándor atya elmondta, hogy szükség volt az iskolában a kápolnára, hiszen kell egy hely, ami szentté tesz, ami megmutatja a szent jelet, és amin keresztül megszentelhetik az egész az intézményt és a külvilágot.

Rohály János igazgató örömét és köszönetét fejezte ki, hiszen az iskola teljes megújulására került fel a ko-

rona a kápolna megáldásával. Tíz évnél tervezés vált most valóra. A kápolna lehetőséget ad külön osztálymiské megtartására, de helyszíne lesz lelkinapok programjainak

is, és külön öröm, hogy bárki szabadon betérhet – tanárok, diákok – lelki töltökezésére.

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

A Jóisten tudta, hová kell helyezni engem

Szabó Csaba újmisési görögkatolikus pap a személyes hitről

(Folytatás az 1. oldalról)

A parókiához két filia tartozik a huszonnégyből: Aba- és Tormáspusztá. Görögkatolikus fenntartásban működik egy hatszoros óvoda, egy idős-, egy anya- és egy lakásotthon. Házi segítségnyújtó szolgálatot is működtetnek, nappali foglalkoztatást szenvedélybetegeknek, emellett ebédkihordással is foglalkoznak, illetve hitoktatással az óvodában, és az iskolában.

Csaba atya nem idegenkedik a munkától, hiszen gyerekkorától hozzászokott. Szülei gazdálkodnak, főként dinnyét termesztnek. „Tavasztól őszig kétkezi munkával telt az év. Hárman vagyunk testvérek, nem volt kérdés, hogy akarunk-e segíteni. Láttuk, mennyire fontos a családnak a föld és a munka, hiszen ebből élünk, így alkalmazkodtunk” – mondja, és arról mesél, milyen sok mindenre megtanította ez az életmód. „Tanúja lehettem a növekedésnek a magvalástól kezdve az érett gyümölcs betakarításáig. Hálás vagyok, hogy az életem így ránevelt a kitartásra, a türelemre, a munkavégzésre, és arra, hogy a kétkezi munkának megvan a gyümölcse.

zsef Gimnáziumban töltött évek alatt erősödött meg. „Belenőttem a hitbe, és kezdtem valóban foglalkoztatni bizo-

megeterés ideje. Az idősgondozásban, a nővérekkel való beszélgetésekben, a mindennapi szentmisében, szentségimá-

ezek, amelyek segítettek, hogy komolyan foglalkozzam a bennem feltörő kérdésekkel. Nagyon megérintett ez a szolgálat, sokat elmélkedtem a kápolnában, sétáltam az erdőben, és új szakasz kezdődött a hitemben, az életemben. Már a szeminárium előtt is kerestem a lehetőséget a segítségnyújtásra, és ma is azt érzem, hogy megtisztít az együttlét a rászorulókkal.”

Egy héttel a hazaérkezése után már a Vakok Batthyány László Gyermekotthonában dolgozott. Ismerte a fiatal korosztályt, hiszen már a szeminárium előtt is dolgozott a Damján-táborban. Amikor véget ért a szociális év, és leteltek az intézetben végzett szolgálatának hónapjai, azután is sokszor meglátogatta a gyerekeket. Püspöke kérésére ugyanis Budapesten, a Központi Papnevelő Intézetben folytatta tanulmányait. „Ajánlódék volt számomra, hogy megismerhettem egy másik rendszert, és közelebb kerülhettem a római katolikus testvérekhez. Barátságok születtek a szemináriumban, rengeteget tanultunk egymástól hitbeli elmélyülésben, lendületben, buzgóságban, türelemben, kitartásban. Ők a cölibátusra készültek, mi a házasságra, mégis kapaszkodót jelentettünk egymás számára. Nálunk a kontemplatív ima a Jézus-imában teljesebbik ki, szép pillanata ez a Jóistennel való kapcsolatunknak. A szemináriumban megismertem a szentségimádásban való elmélyülést. Az a mély csend nekem ugyanolyan nagy élményt jelentett, mint amikor a Jézus-imát mondom a Jóistenrel való meghitt kapcsolatban.”

A szemináriumi éveiből nagyon szívesen emlékszik vissza arra a gyűjtésre, amit valamennyi magyarországi papnevelde összefogásával szerveztek meg a gyermekotthonok és a lakásotthonok karácsonyi megajándékozására. A duktorok összefogtak, és si-

zasság legyen a kapcsolatunk. Reméljük, hogy a Jóisten mindig segít majd megtalálni az egészséges egyensúlyt.”

Életüket a parókus, Jaczko Sándor segíti. „Ő keresztelt huszonhat évvel ezelőtt. Szoktam is kérdezni, gondolta-e a keresztelők, hogy a leendő káplánját tartja a kezében. Nagy segítség nekem, hogy együtt dolgozunk, óriási szükségem van a bölcsességére. És öröm számomra, hogy hasznára van a fiatal koromból adódó lendületem, az az erő és lelkesedés, ami bennem tombol.”

Munka ugyanis van bőséggel: liturgiák három templomban, látogatások az időskorotthonban, hittanítás az óvoda hat csoportjában és az iskolában, s emellett ott van még a szolgálat a lakásotthonban, illetve az anyaotthonban, ahol a negyven lakóból több mint harminc gyerek. „A Jóisten nekünk ajándékozta ezt a települést és megannyi kincset, amit nekünk tartogatott itt. Hogy miként találjuk meg ebben a helyünkben, hogyan tudunk dolgozni, az rajtunk múlik. Meg kell találnunk a munkát, nem mehetünk el mellette. Én nagyon jól érzem magam a feladatokban.”

Csaba atyának megvannak a maga szokásai. Az óvodai hittanra mindig reverendát vesz, hogy a gyerekek lássák, a pap bácsi megy hozzájuk, de a lábára vicces zoknit húz. Leül az ovisok közé a szőnyegre, és előszedi a kincseit: egy ikont, egy keresztet, amit a kicsik megfoghatnak, így élmény számukra a pappal való találkozás. Az iskolában ügyel arra, hogy a hittanóra ne az osztályfőnöki meghosszabbítása legyen. Fontos neki, hogy megtanítsa a gyerekeknek a hit alapjait. Az órai jó hangulatúak, lelkesítőek lehetnek, mert sok diák kérte, hadd menjen át a csoportjába. A parókián nincs ministránsfoglalkozás, de a gyerekek a káplánlak állandó vendégei egy forró csokira, reggelire, grillezésre, az ifik pedig egy kávéra, pohár borra. Csaba atya azt is elárulja, még soha nem focizott annyit, mint az utóbbi időben.

A lakásotthon lelkivezetőjeként azon dolgozik, hogy „rávegye a sráccokat, jöjjenek a liturgiára, járuljanak szentséghez”. Az anyaotthonban is igyekszik minél többet jelen lenni. „Ez a szívem egyik csücske – fogalmaz. – Nehéz élet jutott az itt lakóknak. Szeretném elvinni nekik a reményt, elültetni bennük a gondolatot, hogy a Jóisten mindig ott van mellettük támaszként. Abban a kevés időben, amit itt töltenek, jó lenne valami meghatározó élményt adni nekik az átél traumák után. Szeretném odavinni őket az Úr Jézushoz, hogy belé kapaszkodhassanak, mert ha már nincs más, ő mindig ott van. Végezzük a dolgunkat, a Jóisten pedig igazgatja a szálakat. Nemcsak jól érzem magam ebben a szolgálatban, de úgy gondolom, a Jóisten tudta, hová kell helyezni engem. Itt tanulhatok és kiteljesedhetek.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Munka közben a Jóisten erőt ad. Ha bő a termés, azzal gazdálkodunk, s ha Isten megengedi, hogy ne sikerüljön az év, akkor abból tanulunk.”

Gyermekkorában a munkás hétköznapi egyhangúságát a vasárnapok és az ünnepek törtek meg. Nemzedékek óta együtt jártak templomba a családtagok, s utána következett az ünnepi ebéd. Kiemelkedő események voltak az egyházi év és a családi élet egyes napjai. Csaba atya számára mindez a liturgia ünneplésének alapja lett.

Hitének alakulására nagy hatással volt imádságos élettel élő déd- és nagymamája. Az első egyházi élményeit Szakolyban szerezte. Szívesen emlékszik vissza a karácsonyi betlehemesekre, a táborozásokra, a ministrálásra. „Nagy élményt jelentett az elsőáldozás. Jó volt látni, hogy van megújulás, hiszen minden évben öt-tizenkét elsőáldozó tanúsította, hogy az Egyház élő közösség.”

Szabó Csaba Péter személyes hite a debreceni Szent Jós-

nyos kérdések, például az, hogy tényleg van-e Isten, mit jelent a megtestesülés, a megváltás. Ahogy megtaláltam a válaszokat, személyes kapcsolat alakult ki Istennel, és lassanként megszületett bennem a vágy, hogy papnak menjek.”

A döntésével egy hétéves képzési időszak vette kezdetét. Az első szakasz a nyíregyházi szemináriumban telt. Aztán következett a szociális év, amelynek első hat hónapját Angliában töltötte, az Ágoston-rendi közösség által fenntartott idősek otthonában, a második felét pedig Budapesten, a Vakok Batthyány László Római Katolikus Gyermekotthonában. Az időskorotthonól nehezen szakadt el. Egy magyar apáca biztatta: „Jézus mindenütt ugyanaz, sehol nem hagy magadra.” A papnövendékek először nyelvet kellett tanulni, és el-sajátítani az egészségügyi alapokat, azután került a gondozottak mellé. „Ez volt számomra az igazán tudatos

dásban kezdtem újraépíteni a hitem alapjait, sokat foglalkoztam azzal a gondolattal, hogy ki nekem Isten, és miért vagyok ezen a világon. Azt volt a feladatom, hogy szebbé

Fontos számunkra, hogy ne kirakat, hanem valódi papi házasság legyen a kapcsolatunk. Reméljük, hogy a Jóisten mindig segít majd megtalálni az egészséges egyensúlyt

tegyem az idősek életének utolsó szakaszát. Ott lehettem a haldokló mellett a halál pillanatában, ettettem a gyomorszáradt beteget, cseréltem a katéterét, mosdattam, fürdetttem, s közben igyekeztem magamhoz ölelni a tehetetlen testet. Olyan mozzanatok voltak

**Az
egészségünkért,
és hogy működjön
az ország:**

**KÉRJE A
3. OLTÁST!**

HÍREK KÉPEKBEN

● **Janssen Szent Arnoldra**, a verbita rend alapítójára emlékeztek a bicskei plébánián. Január 15-én Bicskén, a katolikus plébánián és a Szentháromság-templomban hálát adtak Istennek az Isteni Ige Társasága alapító atyjáért. A verbita rend tagjai jelenleg 84 országban folytatnak missziós szolgálatot, hirdetve az evangéliumot az élet számtalan területén.

● **A neves magyar domonkos apácának**, Árpád-házi Szent Margitnak ünnepén, január 18-án kapta vissza a szerzetesnővérek közössége azt a két festményt, amely Szent Margitot és a rendalapító Szent Domonkost ábrázolja. A képek rend működésének 1950. évi magyarországi betiltása előtt a nővérek velemi rendházában voltak.

● **Január 12–13-án tartotta meg éves stratégiai napját** a Magyarországi Rendfőnökök Konferenciájának (MRK) és a Férfi Szerzeteselőjárók Konferenciájának (FSZK) elnöksége Kismaroson. A két konferencia elnökségi tagjait a kismarosi ciszterci nővérek látták vendégül. A női és férfi konferencia a kilencvenöt magyar szerzetesrendet képviseli, fogja össze, átfogóan gondolkodik róluk, elősegítve az együttműködésüket is.

Mindannyiunkat bátorítottak

Újra elérhető az eucharisztikus kongresszus hírnökeinek interjúkötete

A kimagasló érdeklődés miatt karácsonykor elfogyott, de most ismét elérhető az Ők tizenketten – Beszélgetések az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hírnökeivel című kiadványunk.

A világvárvány kitörése miatt egy évvel el kellett halasztani a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. A kitelepülések, személyes találkozások, a világsemmény előkészítésének utolsó munkálatai helyett a be- és elzárkózás kényszerű, veszteségekkel, tragédiákkal tűzdelt időszaka következett. Am itt voltak ők tizenketten, akik a 21. század apostolaiaként dacoltak küldetésük látható és láthatatlan terheivel, és vállalták, hogy a karantén idején is buzdítanak.

művész, Pindroch Csaba színész, Sena Dagadu zenész, Szalóki Ágnes népzenező, Szikora Róbert zenész, valamint Ürge-Vorsatz Diána fizikus.

Ők tizenketten ezután nyakukba vették az országot, sőt több ezer kilométert maguk mögött hagyva még annak határain túl is járva, a különféle találkozások alkalmával lelkesítettek, bátorítottak mindenkit, s amikor kellett, reményt adtak.

Ők és önkéntes munkájuk kellett ahhoz, hogy ma a teljesség érzésével nézzünk vissza a kongresszusra, annak gyümölcseire, Isten és ember kapcsolatának megújulására.

A hírnökökkel a kongresszus előtti napokban Kuzmányi István diákonus, a *Magyar Kurír* és az *Új Ember* főszerkesztője beszélgetett, és kérdezte őket életükről, munkájukról, szol-

Gondolataikat írásban, versben, dalban megfogalmazva, videoüzenetben, a rádió hullámhosszain eljuttatták hozzánk, a hétköznapiakon éppúgy, mint ünnepünkön vagy az adventi várakozás idején.

Ők tizenketten voltak azok, akik 2021 nyarának elején átvehették Erdő Péter bíboros, prímás kezéből a megbízóleveleket: Baricz Gergő zenész, Böjte Csaba ferences szerzetes, Csókay András idegsebész, Dolhai Attila színész, Kubik Anna színész, Lackfi János költő-műfordító, Petrás Mária népdalénekes-képző-

gálatokról, családjukról – arról, hogy mi jelent számukra örömet és nehézséget. Ezen interjúk szerkesztett anyagát veheti kézbe most a tisztelt Olvasó.

A Sándor Csilla és Zsuffa Tünde által szerkesztett kötet kiadója a *Magyar Kurír*.

(A kötet az *Új Ember* online könyvtárházban megrendelhető, illetve január 17-től elérhető az *Új Ember* könyvesboltban (Budapest V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 9–17 óráig; szerdán 10–18 óráig).

Szíria poklából érkeztek

A sienaiak összefogása a menekült családért

Egy róluk készült fénykép tette őket ismertté, és ennek hatására beindult az összefogás, amely a sienai Caritas segítségével végül befogadáshoz vezetett. Munzir és a kis Musztafa Isztambulból érkeztek Olaszországba humanitárius vízummal: mindketten egy szíriai bombatámadás súlyos sérültjei, egy ideje Törökországban éltek nyomorban, menekülteként.

Mehmet Aslan fényképész készített fényképet róluk, amellyel megnyerte a Siena International Photo Awards pályázatát, ezt követően indult el a szolidaritási kezdeményezés. Az ötéves Musztafa a szüleiivel, Munzirral és Zeibabbal, és két testvérrel érkezett Olaszországba, ahol a Caritas biztosít számukra otthont, támogatást és segíti a család integrációját, megismerteti őket a környék lakóival.

A család Idlibből származik, ahol szegényesen éltek. 2016-ban a piacot bombatámadás érte, amelyben az édesapa elvesztette jobb lábát. Az édesanya, aki várandós volt Musztafával, belelegette a robbanószerkezetből kiszabadult ideggázt, ami károsította a magzatot: végtagok nélkül született. Három évvel később menekültek el hazájukból Törökország déli részére. Semmijük nem volt, koldukként éltek, a Török Félhold segítette őket.

Mehmet Aslan török fényképész azonban megváltoztatta a helyzetüket: lefotózta őket, és a felvétel gyorsan bejárta a világot. A fotós benevezett a Siena Awards nemzetközi fotópályázat 2021-es kiadásába, megnyerte a versenyt. Musztafa új esélyt kap Olaszországban, a budriói egészségügyi központban megműtik a gyomrát és protézist készítenek neki.

Paolo Lojudice érsek, a sienai-Colle di Val d'Elsa-montalcinói egyházmegye érseke, az egyházmegyei Caritas elnöke telefonon beszélt a *Vatican News*-nak arról, mekkora örömmel fogadják be a családot. Ugyanúgy zajlik a folyamat, mint más esetekben, hiszen már sokaknak siettek a segítségére. Gyakorlattá teszik Ferenc pápa felhívását, hogy minden plébánia lásson vendégül egy nehézségekkel küszködő családot. Felhívta a figyelmet az újságírók felelősségére, akik látják, hogy a há-

borúk és a hatalommal való visszaélések milyen drámaivá teszik férfiak, nők és gyermekek életét.

Ferenc pápa Patris corde kezdetű levele az apaságnak éppen azt a dimenzióját mélyítette el, amelyet Mehmet Aslan fotója megjelenít. „El-

mondhatjuk, hogy Szent József és a gyermek képe. Mélyen hat ránk. Nem gondoltam volna, hogy részünk lehet ebben a történetben” – tette hozzá a bíboros. „Számomra ez a fotó az életörömről szól, mindennek ellenére. Azt mondja, hogy felugorhatunk a

magasba a háború közepén is. Méltóságot jelent” – tette hozzá. Különösen hangsúlyos ez a jelentés egy olyan időszakban, amelyben élünk, a járvány idején, amikor mindenkit elér a kísértés, hogy bezárkózzon a csigaházába. „Az egyházmegyénk azonban

mindig nyitott maradt. Egy jel ez, más jelekkel együtt. Reméljük, egyre jobban megértjük, mit jelent valójában a befogadás. Az irgalmas szeretet ki tud találni, mozgásba tud hozni egészen rendkívüli dolgokat is” – hangsúlyozta.

A Siena Awards művészeti igazgatója, Luca Venturi elmondta, hogy félték, a rivaldafényt nem követi konkrét cselekvés. Azt szerették volna, hogy megbízható és hiteles támogatója legyen a családnak. Amikor gyűjtést hirdettek, le kellett győzni a féltékenységet és nagy örömben volt részük, látták a sienaiak összefogását. Az igazgató kifejezte örömeit, amiért a kultúra hozzájárulhatott ehhez a folyamathoz, a várakozáson felüli eredményhez.

Forrás és fotó: Vatican News; Santegidio.org; Fordította: Thullner Zsuzsanna